

kunne rejses den Anke mod Teatrets Ledelse for disse 5 Aar, at den har tilsidesat de højere kunstneriske Interesser for det Formaal at tjene det mest mulige, for at kunne præsentere det bedst mulige økonomiske Udbytte. Det forløbne Femaar med den i Loven af 1903 gennemførte Ordning har derfor efter min Mening indeholdt Opfordring til at fortsætte med den samme Ordning. I ethvert Tilfælde er der neppe hos Rigsdagen Lyst til nu at vende tilbage til det, som man forlod i 1903, nemlig Opførelse og Fastsættelse af det kongelige Teaters detaillerede Konti paa Finanslovforslaget og Teatrets Indordning igen under direkte Statsledelse.

Mit Forslag, som det blev fremsat i det andet Ting, gik ud paa at fortsætte denne Ordning gennem et nyt Femaar. Det andet Ting har forkortet Forslagets Gyldighed til 3 Aar, heri ledet af Ønsket om, at man snart maatte naa til en endelig Ordning af Statens Forhold til det kongelige Teater, en endelig Ordning, om hvilken man endnu vel kun kan sige, at Meningerne om, hvorledes den skal være, ere meget delte. Det er dog heldigvis saaledes, at der neppe synes at være delte Meninger om Statens Forpligtelse til vedblivende at yde den dramatiske Kunst sin Støtte gennem Tilskud til det kongelige Teater. Som Forslaget nu foreligger tiltraadt af mig, gaar det altsaa ud paa en Forlængelse af den nuværende Ordning med 3 Aar.

Som det høje Ting vil erindre, indeholder Loven af 1903 en Bemyndigelse til at anvende en Del af det aarlige Overskud til Tantieme til Teatrets Embedsmænd og Funktionærer. Kunstnernes Lønningskonto trænger nu ogsaa til Forbedring. Da Loven af 1903 var til Behandling i det andet Tings Finansudvalg, udtalte dette, at medens Ledelsen i øvrigt fik friere Hænder med Hensyn til Engagement m. v., var det Forudsætningen, at der ikke skete Ændringer i den gamle Lønningskonto. Man stod jo ganske uvis overfor Resultatet af den foreslaaede ny Ordning, og man ønskede ikke, om denne mislykkedes og Teatret efter 5 Aars Forløb skulde tilbage til umiddelbar Statsdrift, da at modtage det Tab, der var foraarsaget ved, at der i Mellemtiden var indført forøgede Krav paa Statskassen til Forhøjelse af Teatrets Lønningskonto. Imidlertid er der siden 1903 sket saa mange Lønningsforhøjelser for de forskellige andre Etater, at man ikke vil kunne kræve, at alt paa et enkelt Omraade, nemlig Teatrets, skal kunne forblive uforandret. I Forbigaaende maa jeg be-

mærke, at den stærkt stigende Spilleindtægt naturligvis har givet nogen Forhøjelse gennem den saaledes forhøjede Feu; men sikkert er der en almindelig Erkendelse af, at Lønningerne ved Teatret og Kapellet gennemgaaende trænge til Forhøjelse. Teatrets Ledelse havde hertil ønsket til Raadighed en Sum af 45,000 Kr.; i det andet Ting har man gennem en enstemmig Indstilling fra det Udvalg, der behandlede Sagen, fastsat den Sum, der maa anvendes som midlertidigt Løntillæg, til 35,000 Kr. Men ved at dette Beløb forlods maa udredes af Reservefonden, forhindres, at Tantiemen formindskes, da Driftsudgiften jo ellers vilde stige ved dette Beløb. Jeg forventer, at det til Raadighed stillede Beløb vil vise sig tilstrækkeligt i Forbindelse med Tantiemen, og anbefaler det foreliggende Lovforslag til det høje Tings velvillige Behandling.

Goos: Loven af 1903 udløber nu, den blev kun given paa 5 Aar, og det er altsaa nødvendigt at skaffe en Forlængelse af denne Lov eller en endelig Ordning. Forholdene foreligger jo altsaa ikke saaledes, at der i Øjeblikket kan skaffes en endelig Ordning, og derfor anser jeg Vedtagelsen af et Forslag som dette, der gaar ud paa at fastsætte den midlertidige Ordning af 1903 i et vist Tidsrum, for uomgængelig nødvendig. I og for sig kunde man meget godt tænke sig, at den Ordning, der blev truffen i 1903, nu blev fastslaaet som endelig, nemlig denne, at Teatret faar et fast Tilskud af Statskassen i Modsetning til den tidligere Ordning, hvor man paa Finansloven opførte et udførlig detailleret Budget for Teatret og lod det kalkulerede Underskud, ogsaa hvis det blev større, bæres af Statskassen. Det var jo den Ordning, man vilde bort fra, og den Ordning, man skred til i 1903, var ikke udenfor Tankerne i den Teaterkommission, som afgav sin Betænkning i 1897. Naar Fler-tallet i denne Teaterkommission ikke havde tænkt sig Muligheden af den Ordning, der blev indført midlertidigt i 1903, var det, fordi man den Gang ikke tænkte sig Muligheden af, at Rigsdagen vilde opgive det gamle System paa Finansloven, som ifølge Rigsdagens eget Initiativ var indført igen til Afløsning af et ældre, som var mere overensstemmende med Loven af 1903. Men den daværende Leder af det kongelige Teater, Etatsraad P. Hansen, udtalte i Kommissionen, at det var det fornuftigste at ordne sig paa den Maade, og at det, som nu midlertidigt er sket, i og for